

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 546

THỂ NÀO LÀ THẬT TÍN

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Ba ngày 08/06/2021.

Trong Phật pháp có Tín – Giải – Hành – Chứng. “Tín” có mê tín, chánh tín, thật tín. Hòa thượng nói: *“Chúng ta đến với mọi tôn giáo đều là mê tín. Thật tín là y giáo phụng hành, ngày ngày phản tỉnh, ngày ngày thay đổi bản thân, buông bỏ thân tâm thế giới”.*

Cái “**tín**” của chúng ta chỉ là bề ngoài. Chúng ta không thật làm cho nên không có kết quả. Chúng ta tu hành nhiều năm mà vẫn còn nguyên 16 tập khí tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn. **Phật pháp là đạo giải thoát, là đạo an vui nhưng chúng ta không giải thoát, không an vui vì chúng ta không thật làm.** Phật “*vô duyên đại từ*”, nơi nào chúng sanh đau khổ thì Phật đến cứu giúp, không vì danh, không vì lợi, việc tốt cần làm nên làm không công không đức. Tâm đó mới là tâm Phật, tâm của người chân chính học Phật. Nhưng xưa nay cái giả quá nhiều, nhiều đến mức không còn làm cho người ta tin vào Phật.

Hòa thượng cả đời hơn 40 năm “*tam bất quản*”, không quản người, không quản việc, không quản tiền, nhưng Ngài vẫn làm được những việc vô cùng ý nghĩa. Ngài không đi xin xỏ ai, nhưng khi cần làm bất cứ việc gì đều làm được. Ngài xây dựng một “*Trung tâm Học tập Đệ Tử Quy*” rất rộng lớn, đi 3 ngày mới thăm hết Trung tâm mà chỉ có một người tự phát tâm, chỉ cần cảm ơn một người.

Có người đã 10 năm theo Phật, học Phật mà vẫn bỏ theo tà ma ngoại đạo. Họ không tin có địa ngục nên việc gì cũng dám làm. Chúng ta bây giờ có người cho tiền nhưng cũng không dám làm việc xấu ác vì chúng ta biết rõ nhân quả. Nhân ác quả ác, nhân thiện quả thiện. Chúng ta thà bỏ thân mạng này chứ không làm ác. Đó là thật tin.

Hòa thượng nói: “*Hoàn thiện chính mình để ảnh hưởng chúng sinh*”. Cả đời Ngài đã làm thân giáo, là một tấm gương tỏa sáng. Thân giáo vô cùng quan trọng. Khẩu giáo dù nói đến mức hoa trời rơi rụng mà không thật làm thì người khác không tin. Người thật tín là người thật làm. Thật làm mới chân thật có được lợi ích. Chúng ta không nhận được lợi ích vì không thật làm.

Hòa thượng nói: **“Người hiện tại tin Phật rất nhiều. Nhưng người lý giải được, thông hiểu & nói được giáo lý không nhiều. Người chân thật y giáo phụng hành thì càng ít hơn. Người chân thật có duyên để được độ không còn được mấy người”**.

Chúng ta chính mình phải chăm chỉ nỗ lực mà phấn tỉnh, xem mình đang ở giai đoạn nào:

TÍN: Tin. Chúng ta đang mê tín, hay chánh tín, hay thật tín?

GIẢI: Hiểu

HÀNH: Làm

CHỨNG: Chứng thực. “Chứng” là nội tâm ta an lạc, có niềm vui chân thật, không bị trói buộc bởi năm dục (*tài, sắc, danh, thực, thụ*), tham sân si mạn, tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần.

Trong “Kinh Kim Cang”, Phật dạy: **“Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng. Nhất thiết hữu vi pháp mông huyễn bảo ảnh”**. Người ta chạy theo cái giả, cho nên đau khổ, nội tâm không được an vui. Đó chính là chỗ sai lầm của người học Phật. Cái thật chính là nội tâm Thanh Tịnh. Khi chúng ta đã trở về với nội tâm Thanh tịnh thì chúng ta tự tại, muốn sanh về cõi nào thì sanh về nơi ấy. Hòa thượng Hải Hiền ra đi tự tại. Có bà cụ đứng cầm chuỗi hạt niệm Phật, đứng mà ra đi tự tại. Đây đều không phải là truyền thuyết mà là người thật việc thật.

Hòa thượng nói: **“Đa phần người học Phật đều mê tín, bán tín bán nghi, nửa tin nửa ngờ. Bạn không thể nói người ta không tin, nhưng bạn cũng không thể nói người ta thật tin”**. Đa phần người ta vào cửa Phật đều là mê tín.

Có lần Thầy đến Hải Phòng để giảng pháp. Thầy thấy họ đứng trước tượng Quán Thế Âm Bồ Tát cầu xin quá trời, xin tiền, xin gạo, nhưng không có ai sám hối. Đó là mê tín hay chánh tín? Lúc vào buổi nói chuyện, Thầy nói với họ: **“Quán Thế Âm Bồ Tát là đại từ đại bi. Ngài dùng tâm từ bi của mình để cứu giúp chúng sanh vô điều kiện. Chúng sanh là ái duyên từ bi, yêu thương có điều kiện, có phân biệt chấp trước”**.

Hôm Thầy giảng tại đạo tràng Pháp Hoa ở Nha Trang, Hòa thượng giới thiệu: **“Hôm nay tôi mời cư sĩ Vọng Tây đến giảng cho mọi người nghe”**. Lúc đầu, họ nhìn Thầy với ánh mắt không tin tưởng. Đó là lần đầu tiên Thầy đến đạo tràng Pháp Hoa. Thầy nói với họ rằng: **“Trong “Kinh Pháp Hoa”, Phật nói: “Dù cho tạo tội hơn núi cả, diệp pháp Liên Hoa tưng mây dòng”**. “Kinh Pháp Hoa” là Kinh liễu nghĩa, là Kinh Đại Thừa. Chúng ta phải dùng tâm Đại Thừa để đọc tụng. Tâm Đại Thừa hiểu đơn giản là chịu thiệt thòi, nhường sự thuận tiện cho người khác. Các vị khi đi chợ mua hàng có chịu thiệt thòi hay không?”. Họ đều không ai trả lời và trở nên tin tưởng Thầy hơn.

Một lần, Thầy lái xe rất chuẩn chỉnh, đến đèn đỏ thì dừng lại. Một chiếc xe ba gác vượt lên làm cho xe của Thầy bị hỏng đèn. Thầy không hề nổi sân. Thầy ân cần nói với họ: “*Anh đi đi, không phải đèn cho tôi! Nhưng sau này anh phải đi cẩn thận hơn!*”. Người đó chỉ cúi đầu nói: “*Đạ! Đạ!*”. Chân thật thọ dụng là ở nội tâm, chứ không phải do tác động từ bên ngoài. Sự khen ngợi, tán tụng đều là giả. Chúng ta có chút công phu là không nổi tâm sân hận.

Một Phật tử nói với Thầy chùa:

- *Thưa Thầy, cô Phật tử thường hay đến chùa của chúng ta vừa chết rồi ạ.*
- *Đó là vô thường mà con!*
- *Thưa Thầy, cái cây ngoài kia sắp chết rồi Thầy ạ.*
- *Đó là vô thường mà con!*
- *Thưa Thầy, xe của Thầy bị người ta đâm vào làm hỏng rồi ạ.*
- *Cái này thì phải bồi thường đó con!*

Tuy đây chỉ là câu chuyện vui nhưng có đạo lý. Chúng ta khuyên người khác phải “*buông xả, hỉ xả*” nhưng chính mình thì không làm được.

Hòa thượng nói: “*Đa phần người học Phật đều mê tín, chỉ cầu nguyện van xin. Chúng ta phải là người có năng lực đi ban phát, mang sự tốt đẹp, an lạc đến với mọi người*”. Hòa thượng vốn không tuổi thọ, không tiền tài nhưng Ngài đã làm ta một biểu pháp tu hành và chuyển đổi vận mệnh. Ngài tuy không địa vị, không học ở những trường nổi tiếng nhưng những trường Đại học nổi tiếng trên thế giới đều tặng Ngài danh hiệu Tiến sĩ danh dự.

Chúng ta phải hiểu đạo lý mà nhà Phật dạy:

- **Muốn có tiền tài thì phải bố thí tiền tài;**
- **Muốn có trí tuệ thì phải bố thí năng lực;**
- **Muốn khỏe mạnh sống lâu thì phải phóng sinh, bố thí vô úy.**

Thầy lâu rồi không xin xỏ Phật điều gì. Trước khi đi, Thầy đứng trước Phật nguyện cố gắng hết sức mình để làm Phật sự, chứ không xin xỏ Phật gia hộ. Nếu Phật gia hộ được thì Ngài đã tự làm việc đó. Ngài “*vô duyên đại từ*”, cho nên chúng ta không cần xin xỏ. Chúng ta tin tưởng thì mới thật làm. Chúng ta nửa tin nửa ngờ thì chỉ cần người ta nói vài câu là chúng ta mất niềm tin ngay.

Hòa thượng dạy:

- **MÊ TÍN:** Sau khi vượt qua được “*mê tín*” thì mới trở thành “*chánh tín*”.

- **CHÁNH TÍN:** Bạn chân thật làm theo lời giáo huấn của Phật Bồ Tát, làm theo lời giáo huấn của Thánh Hiền. Đó mới là “*chánh tín*”. Bạn tôn trọng giáo huấn của Phật Bồ Tát, giáo huấn của Thánh Hiền, bạn hoan hỉ học tập nhưng không làm được. Nếu bạn tin nhưng không ngày ngày phản tỉnh, không ngày ngày thay đổi thì đó là “*chánh tín*”, chưa phải là “*thật tín*”.
- **THẬT TÍN:** Nếu bạn nghe rồi, chân thật ngày ngày phản tỉnh, ngày ngày thay đổi, tự làm mới bản thân thì đó mới gọi là “*thật tín*”. Thật tín là phải làm được. Y giáo phụng hành là thật tín.

Chúng ta mới chỉ dừng lại ở “*chánh tín*”. Chúng ta tin Phật, nhưng không làm theo được. Có người nói với Thầy: “*Con ngày ngày nói dối, con không thể nói thật*”. Đó là tập khí thành thói quen. Chúng ta phải thay đổi thói quen. Sáng nay Thầy tỉnh dậy lúc 3 rưỡi sáng. Thầy ngủ thêm đến 4h, tuy vẫn muốn ngủ tiếp nhưng Thầy bật dậy. Trong quá trình học hơn 500 đề tài, chưa bao giờ Thầy trễ một buổi học nào. Hôm nào Thầy bị trễ là do vấn đề của đội kỹ thuật.

Phật dạy chúng ta xa lìa danh vọng lợi dưỡng, xa lìa hưởng thụ năm dục sáu trần. Những gì chúng ta đáng được hưởng mà chúng ta không hưởng thì sẽ trở thành phước báu. Những gì chúng ta không nhận bằng tiền thì chúng ta sẽ được nhận bằng phước báu. Những gì chúng ta không trả bằng tiền thì sẽ phải trả bằng chính sinh mạng của mình. “*Chịu thiệt thòi là phước*”. “*Người phước nhất định ở đất phước, đất phước chỉ dành cho người phước ở*”. Người không có phước đến ở thì phước nơi đó cũng tự mất đi. Nhiều người đến khu nhà Thầy ở đều cảm thấy rất hoan hỉ, xung quanh cây cối tốt tươi, nhiệt độ mát mẻ. Hôm qua Thầy gửi cho cậu em đậu đũa dài rất dài và to lớn. Cậu ấy rất ngạc nhiên.

Chúng ta phải ngày ngày phản tỉnh, ngày ngày thay đổi, buông bỏ mọi thân tâm thế giới, buông bỏ cái ta, cái của ta. Có được tâm nguyện này mới là “*thật tín*”. Như vậy thì ta mới không uổng phí một kiếp người, không uổng phí lần ta đến với thế gian này. Nếu ta làm chỉ vì mong nhận được hồi đáp thì ta đã hưởng hết phước rồi. Khi Thầy tổ chức các buổi lễ tri ân lớn, nhiều người mong muốn tri ân Thầy nhưng thầy đều từ chối thẳng. Nếu một học trò muốn quỳ lạy với tâm chân thành thì Thầy cho lạy để làm biểu pháp. Nếu chỉ làm cho dễ coi thì Thầy không cho làm.

Trong bài học hôm nay, Hòa thượng dạy chúng ta 3 giai đoạn tu học: Mê tín – Chánh tín – Thật tín. Chúng ta phản tỉnh xem mình đang ở giai đoạn nào. Người không phải Thánh hiền, không thể không sai phạm. Người đã sai mà biết sửa thì không còn gì quý hơn, gọi là “*lãng tử hồi đầu, vàng không đổi*”.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!